

Arrest

nr. 265 019 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS die *loco* advocaat J. SCHELLEMANS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 mei 2017 in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen.

Verzoeker betwist vooreerst de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Griekenland zou genieten. Hij stelt dat er enerzijds wordt verwezen naar een niet nader gepreciseerd 'Dublin-document' dat zich niet in het administratief dossier zou bevinden. Anderzijds wordt er verwezen naar verzoekers eigen verklaringen, die een document zou hebben gekregen dat een verblijfsdocument zou betreffen, hetgeen hij zelf niet wist. Verzoeker stelt dat het aan verwerende partij is om hieromtrent informatie te vragen aan in casu Griekenland en zo enige twijfel weg te nemen.

De Raad stelt vooreerst dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat er zich geen documenten omtrent zijn status in Griekenland in het administratief dossier zouden bevinden. Zo bevindt er zich een nota "Eurodac Hit M" in het administratief dossier, alsook een vraag gericht aan de Griekse overheden met verzoekers Griekse paspoort en zijn asielaanvraag in Griekenland. Verder kan een beschermingsstatus slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Hiertoe dient bovendien een uitdrukkelijke beslissing worden genomen. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid van langer dan drie maanden, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het aan hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Bovendien ontkent verzoeker niet zelf verklaard te hebben dat hij over een Griekse verblijfskaart en een Grieks paspoort beschikt. Dit blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat zich in het administratief dossier bevindt.

Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat verzoekers internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn beschermingsstatus niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

Waar verzoeker nog verwijst naar recente arresten van de Raad, wijst de Raad er vooreerst op dat precedentenwerking niet wordt aanvaardt in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen, en deze heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Zoals supra reeds aangehaald, heeft verzoeker niet aangetoond niet te beschikken over een beschermingsstatus, of indien dit niet het geval is, hij deze niet zou kunnen vernieuwen.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk

vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, meer bepaald op vlak van huisvesting, toegang tot gezondheidszorg, tewerkstelling, ernstige discriminatie, racisme, geweld en de impact van de COVID19 pandemie, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar een hele resem van algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt nog dat de bestreden beslissing zou voorbijgaan aan de traumatische ervaringen van verzoeker, meer bepaald een aanval door een groep Koerden, tenten die in brand werden gestoken problemen met een groep Afghanen en een aanval op straat. Verzoeker stelt geprobeerd te hebben een klacht in te dienen, stelt zelf slachtoffer geweest te zijn van ernstig politiegeweld en stelt afgeblokt te zijn door de protection officer toen hij nog meer voorbeelden wou geven. Verzoeker stelt dat het niet gaat om geïsoleerde incidenten en stelt nergens hulp te hebben gekregen. Verzoeker herhaalt verder de socio-economische omstandigheden en zijn medische problemen.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan de desbetreffende motieven.

Betreffende de conflicten stelt de commissaris-generaal dat verzoeker in eerste instantie geen overtuigende stavingsstukken neerlegt van wat hem zou zijn overkomen of de initiatieven die hij als

gevolg hiervan stelt te hebben genomen. Er is bovendien sprake van concrete motieven inzake verzoekers verschillende aangehaalde problemen. Inzake de problemen met een Syrische Koerd blijkt dat het tot een verzoening kwam waarnaar verzoeker niets meer van deze persoon vernam, waardoor er geen sprake is van een actuele vrees. Betreffende het conflict met de groep Afghanen getuigen de acties van de Griekse politie niet van een ontoereikend optreden, en betreffen de incidenten met politie twee geïsoleerde incidenten in de drie jaar dat verzoeker in Griekenland verbleef, die de algemene toegang de politiediensten niet verhinderen. Tot slot wordt er op gewezen dat verzoeker tevens is geholpen door de UNCHR, en koos verzoeker er bovendien zelf voor op terug naar Chios te keren, waar zijn beweerde problemen zouden zijn ontstaan.

Betreffende de socio-economische omstandigheden stelt de commissaris-generaal dat verzoeker eerder beperkte stappen heeft gezet om zijn rechten te doen gelden. Zo (i) weet hij zelf niet waarom hij niet in aanmerking kwam voor huisvesting, (ii) is hij slechts eenmalig naar de IOM geweest, (iii) stelt hij niet te hebben gesolliciteerd omdat hij geen tijd had en teveel angst voor problemen, (iv) heeft hij nadat hij het opvangcentrum heeft verlaten nooit meer gevraagd achter een uitkering en (v) blijkt dat verzoeker beschikt over een netwerk, via hetwelk hij naar België is gereisd, wat wijst op enige zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Betreffende de medische omstandigheden wordt gemotiveerd dat verzoeker niet concreet aantoont in hoeverre hij beperkt zou zijn in zijn mogelijkheden om beroep te doen op hulp, in tegenstelling tot Griekse onderdanen. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Bovendien ressorteren medische problemen op zich niet onder de toepassing van de vluchtelingenconventie.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 februari 2021, herhaalt verzoekende partij (haar advocaat) dat de "hit eurodac" met "M" zich niet in het administratief dossier bevindt en verwijst zij daarnaast naar haar aanvullende nota met medische documenten.

4.2. De Raad herneemt de grond in voormelde beschikking waarbij reeds werd ingegaan op de al eerder door verzoekende partij (haar raadsman) aangebrachte argumentatie omtrent het voorgehouden ontbreken van informatie in het administratief dossier omtrent haar in Griekenland verleende internationale bescherming(sstatus), en waarbij op de volgende wijze wordt uiteengezet waarom die argumentatie niet kan worden gevolgd, daar deze feitelijke grondslag mist aangezien dergelijke informatie wel degelijk voorhanden is in het administratief dossier:

“Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 mei 2017 in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen.

Verzoeker betwist vooreerst de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Griekenland zou genieten. Hij stelt dat er enerzijds wordt verwezen naar een niet nader gepreciseerd ‘Dublin-document’ dat zich niet in het administratief dossier zou bevinden. Anderzijds wordt er verwezen naar verzoekers eigen verklaringen, die een document zou hebben gekregen dat een verblijfsdocument zou betreffen, hetgeen hij zelf niet wist. Verzoeker stelt dat het aan verwerende partij is om hieromtrent informatie te vragen aan in casu Griekenland en zo enige twijfel weg te nemen.

De Raad stelt vooreerst dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat er zich geen documenten omtrent zijn status in Griekenland in het administratief dossier zouden bevinden. Zo bevindt er zich een nota “Eurodac Hit M” in het administratief dossier, alsook een vraag gericht aan de Griekse overheden met verzoekers Griekse paspoort en zijn asielaanvraag in Griekenland. Verder kan een beschermingsstatus slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Hiertoe dient bovendien een uitdrukkelijke beslissing worden genomen. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid van langer dan drie maanden, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het aan hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Bovendien ontkent verzoeker niet zelf verklaard te hebben dat hij over een Griekse verblijfskaart en een Grieks paspoort beschikt. Dit blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat zich in het administratief dossier bevindt.”

Verzoekende partij werpt, nu zij zich louter beperkt tot het herhalen van eerdere argumentatie die dus niet opgaat, geen ander licht op het voorgaande. De Raad beklemtoont dat het administratief dossier wel degelijk informatie bevat omtrent de aan verzoekende partij in Griekenland toegekende internationale beschermingsstatus. Zo blijkt o.a. uit een schrijven van de Griekse asielautoriteiten dat verzoekende partij op 26 mei 2017 de vluchtelingenstatus kreeg toegekend, alsook kort nadien een verblijfsvergunning als begunstigde van internationale bescherming (administratief dossier, map 6 ‘inventaris + documenten DVZ’, brief van de Griekse Dublin Unit van 1 april 2019).

4.3. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt dat ofschoon de Griekse autoriteiten, hierin ondersteund door verschillende ngo's, niet onverschillig staan tegenover de situatie van begunstigten van internationale bescherming, in de praktijk soms niet kan worden voorkomen dat statushouders in Griekenland in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke situatie (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en de socio-economische situatie in Griekenland, wordt voor statushouders -waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeftes zoals eten, onderdak en stromend water. Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekende partij, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen.

Dergelijke landeninformatie, zoals die door verzoekende partij aangehaald, omtrent de situatie van verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief

of toereikend zou zijn. Een dergelijke algemene verwijzing, zoals die naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

De loutere, algemene verwijzing naar de situatie van personen die om internationale bescherming in Griekenland verzoeken, dan wel deze er hebben verkregen, is op zich dus geenszins voldoende om aan te tonen dat verzoekende partij haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn *Ibrahim* – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./Duitsland*), waardoor verzoekende partij haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers op individuele wijze *in concreto* te worden aangetoond. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke, zoals eerder in de beschikking van 26 februari 2021 en in de bestreden beslissing werd vastgesteld, vaststellingen die verzoekende partij niet ontkracht of weerlegt.

In zoverre verzoekende partij aan de hand van de aan haar aanvullende nota gevoegde medische stukken gewag maakt van een kwetsbaar profiel omwille van haar gezondheidsproblemen, blijkt uit de verschillende door verzoekende partij bijgebrachte attesten en verslagen en inzonderheid uit de recent(st)e van 2021, dat verzoekende partij haar nierproblemen heden onder controle zijn. Er is sprake van, zo luidt het in de recente medische verslagen, een aanhoudende volledige remissie van het zeer ernstig nefrotisch syndroom en, zo wordt tevens opgemerkt, de kans op een recidief nefrotisch syndroom lijkt minimaal te zijn. In het attest van de huisarts van 4 november 2021 staat te lezen dat de “*evolutie goed*” is “*als hij onder controle blijft*”. “*Indien behandeling gestopt wordt is relapse van nefrotisch syndroom*”, zo luidt het attest.

Uit de medische stukken blijkt daarnaast dat verzoekende partij in het verleden te kampen had en mogelijks heden nog te kampen heeft met een blijvende last van pustulose, dat zij in het verleden een plotse en grote gewichtstoename kende en dat zij daarnaast soms neerslachtig en machteloos is wat haar situatie (hier in België en omtrent haar verleden in Griekenland) betreft.

5. Daargelaten de vraag of en in welke mate thans (nog) kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel (en er kan van worden uitgegaan dat de levensomstandigheden die statushouders bij een terugkeer naar Griekenland te verduren krijgen niet de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid van het arrest *Ibrahim* van het Hof van Justitie bereiken), acht de Raad, gelet op voormelde informatie waaruit blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland zoals verzoekende partij zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen, en gezien de medische situatie van verzoekende partij waarvoor zij reeds enkele jaren in België medisch wordt opgevolgd en die verdere opvolging behoeft, zoals blijkt uit de bij de aanvullende nota gevoegde medische documentatie, is een verder en gedegen onderzoek van verzoekende partij haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen, onder meer wat haar toegang tot de gezondheidszorg in Griekenland betreft.

6. Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het erop dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 oktober 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig december door:

mevr. A. DE SMET,

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET